

Evangelí del diumenge de la setmana XV de durant l'any (A): paràbola del sempredor

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XV de durant l'any. “Perquè al qui té, li donaran encara més, i en tindrà a vessar, mentre que al qui no té, li prendran fins allò que li queda”, Jesús explica així que qui no rep amb bona voluntat l'Evangelí i la gràcia, es fa incapaç per entendre'l i per rebre'n més.

Evangelí (*Mt* 13, 1-23)

Aquell dia, Jesús va sortir de la casa i es va asseure vora el llac. Es reuní tanta gent entorn d'ell, que va haver de pujar en una barca i s'hi assegué. La gent es quedà vora l'aigua. Ell els va parlar llargament en paràboles. Deia:

—Un sembrador va sortir a sembrar. Tot sembrant, una part de les llavors va caure arran del camí; vingueren els ocells i se les van menjar. Unes altres llavors van caure en un terreny rocós, on hi havia poca terra, i de seguida van germinar, ja que la terra tenia poc gruix; però, quan sortí el sol, cremà les plantes, i es van assecar, perquè no tenien arrels. Unes altres llavors van caure enmig dels cards; els cards van créixer i les ofegaren. Però una part de les llavors va caure en terra bona i donà fruit: unes llavors van donar el cent, unes

altres el seixanta, unes altres el trenta per u.

Qui tingui orelles, que escolti.

Els deixebles s'acostaren i li van preguntar:

—Per què els parles en paràboles?

Ell els respongué:

—A vosaltres, us és donat de conèixer els misteris del Regne del cel, però no a ells. Perquè al qui té, li donaran encara més, i en tindrà a vessar, mentre que al qui no té, li prendran fins allò que li queda. Per això els parlo en paràboles, perquè miren però no hi veuen, escolten però no hi senten ni comprenen. Així es compleix en ells aquella profecia d'Isaïes que diu:

Escoltareu, però no comprendreu;

mirareu, però no hi veureu.

S'ha fet insensible, el cor d'aquest poble,

s'han tapat les orelles,

han tancat els ulls,

no fos cas que els seus ulls hi veiessin,

les seves orelles hi sentissin,

el seu cor compregués

i es convertissin.

I jo els guariria!

Feliços, en canvi, els vostres ulls,
perquè hi veuen, i les vostres orelles,
perquè hi senten! En veritat us dic
que molts profetes i justos van
desitjar veure el que vosaltres veieu,
però no ho veieren, i sentir el que
vosaltres sentiú, però no ho sentiren.

Per tant, escolteu ara, vosaltres, què
vol dir la paràbola del sembrador. A
tot aquell qui escolta la paraula del

Regne però no la comprèn, ve el Maligne i li pren la llavor sembrada en el seu cor. Aquest és el de la llavor sembrada arran del camí. El de la llavor sembrada en un terreny rocós és el qui escolta la paraula i de seguida la rep amb alegria, però no té arrels dintre d'ell, és inconstant: tan bon punt la paraula li porta tribulacions o persecucions, sucumbeix tot seguit. El de la llavor sembrada enmig dels cards és el qui escolta la paraula, però les preocupacions d'aquest món i la seducció de les riqueses arriben a ofegar-la; per això no dona fruit. El de la llavor sembrada en terra bona és el qui escolta la paraula i la comprèn; aquest dona fruit, i arriba al cent, al seixanta o al trenta per u.

Comentari

La del sembrador és la primera de les set paràboles que componen el discurs sobre el Regne de Déu a l'evangelí de Mateu. Descriu els diferents tipus de terra en què cau la llavor sembrada a eixams pel pagès. És una gran metàfora de la predicació de la paraula de Déu al llarg de la història. La paràbola explica per què la mateixa llavor produeix efectes tan diferents en les persones: perquè cadascú la rep segons les disposicions.

Amb els tipus de sòl que la llavor es pot trobar en caure, Jesús resumeix els tipus de persones que hi ha. D'aquesta manera, no només transmet un coneixement molt valuós sobre com som, sinó que també ens interpel·la per examinar què podem fer per millorar la nostra correspondència. El Papa Francesc deia que “el nostre cor, com un terreny, pot ser bo i aleshores la Paraula dona fruit –i molt–. Pot ser

també, però, dur, impermeable. Això passa quan sentim la Paraula i ens resulta indiferent, precisament com en un carrer: no hi entra”[1].

Entre la terra bona i la dolenta hi ha també el terreny pedregós, que coincideix amb “el cor superficial, que acull el Senyor, vol pregar, estimar i donar testimoniatge, però no persevera, es cansa i no enlaira mai —continua dient el Papa—. És un cor sense profunditat, on les pedres de la mandra prevalen sobre la terra bona, on l’amor és inconstant i passatger. Qui acull el Senyor només quan li ve de gust, no dona fruit”[2].

Finalment, hi ha el que cau entre esbarzers, que “són els vicis que es barallen amb Déu, que asfixien la seva presència: sobretot els ídols de la riquesa mundana, viure àvidament, per a si mateixos, pel tenir i pel poder. Si conreem aquests

esbarzers, asfixiem el creixement de Déu en nosaltres. Cadascú pot reconèixer els seus petits o grans esbarzers, els vicis que habiten al seu cor, els arbustos més o menys radicats que no agraden a Déu i impedeixen tenir el cor net. Cal arrancar-los, o la Paraula no donarà fruit, la llavor no es desenvoluparà”[3].

Els deixebles van preguntar a Jesús per què parlava en paràboles. El mestre els fa veure que predica “els misteris del Regne”. Per als homes, són difícils d’entendre directament. Per això emprà un llenguatge figurat, amb imatges properes als oients i que es refereixen veladament als misteris.

Jesús afegeix als deixebles: “al qui té, li donaran encara més, i en tindrà a vessar, mentre que al qui no té, li prendran fins allò que li queda” (v. 12). La frase ens inquieta perquè

sembla una injustícia. En canvi, Jesús explica així que qui no rep amb bona voluntat l'Evangelí i la gràcia, es fa incapaç per entendre'l i per rebre'n més. En canvi, qui es disposa dòcilment a deixar-se transformar per la paraula de Déu –com feien els deixebles– no sols rep la gràcia de la conversió, sinó que es fa apte per rebre encara més gràcia.

També sorprèn la cita d'Isaïes que empra Jesús: “No fos cas que els seus ulls hi veiessin, les seves orelles hi sentissin, el seu cor compregués i es convertissin. I jo els guariria!” (v. 15). En realitat, el Senyor recorre aquí a la ironia, precisament per lamentar-se que els seus oients estan complint, amb la seva lliure correspondència, la profecia d'Isaïes, malgrat l'afany que té el Senyor per salvar-los. En efecte, encara que molts veien els miracles que Jesús feia i tenien potser més capacitat que els Dotze per comprendre les seves paraules,

lliurement tancaven l'oïda al
missatge i se sumien en una ceguesa
voluntària.

[1] Francesc, *Àngelus*, 16 de juliol de
2017.

[2] Ibidem.

[3] Ibidem.

Pablo M. Edo

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/gospel/evangelis-del-
diumenge-de-la-setmana-xv-de-durant-
lany-a-parabola-del-sembrador/](https://opusdei.org/ca/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-xv-de-durant-lany-a-parabola-del-sembrador/)
(15/03/2026)